

Úti napló

A gyorsvonat lobogva száll.
Két lomb között újabb falu.
S már éjszakában vágatunk.
Ablakunkon a jószagú

Rétek bejönnek és a hegy
Lebeg már egyre közelebb,
Fölötte hold ezüstje ég, —
Vonatomb, állj egy percre még!

Ez állomás: kis házikó
Szelíd szemét rebbenti ránk.
Honkan a gőzös, leng a jel,
Hívja egy újabb, messzi láng.

Lobog az éj, mint gyász, vakon.
Versenyt füttyül a szél s a sín.
Vörös vérsáv az ég, s kelet
Nagy fénycsokorral integet,
S im ablakunk már rózsaszín!

Amott falu a hegy tövén,
A zöld sötétbe hull puhán,
Itt meg egy gyár forog, ragyog
Kíváncsin a vonat után.

Alattunk tornyok, városok.
Szelíd nyáj lankák oldalán,
S a Kárpát győzhetetlenül
Ragyogva csillog s néz le rám!

Ott harsogó vad vizesés,
Százados komoly tölgyesek;
Kishíd, fakorlát, ős-moha,
A szirtek hótól fényesek.

Bukarest. — Lassan érkezünk.
Kinyitunk minden ablakot,
S a Gara de Nord a füstön át
A déli napban felragyog!

Remeg a sín és reng, lazul,
Egy torpanás, — s eszkezdünk!
Harsogva száll a völgybe le
Kattogó, füttyös énekünk.

Predeál. Mész és tar kövek.
Grádicsos házak intenek.
Román lány. — Barna, nagy szeme
Csorduló fénnel van tele.
Vizet nyújt: »Ápá!« — Friss gyopár.
A vonat ringva, hosszan áll,
Dalol a ritmus: Pre-de-ál —

Hídon futunk, virgonc vizek
Kerek kövek közt ugranak.
Bivaly lépdél, lassú szeker,
Gazdája lába vízbe ér,
S fejére hull, mint nagy kalap,
Fejére hull a sárga nap.

Leányok jönnek és hajuk
Feketén izzó feltja ring.
Kötényük tarka négyszöge
Villog, mint szemünk ékköve, —
Meztelen lábuk s golycs az ing.

Jó volna szólni kedvesem,
Odakiáltni boldogan,
Virágot dobni át nekik, —
De ring a vonat s már-suhan.

Ploiești. — Olajkút erdeje.
Aranyló barna földeken
Hagyunk elmúló füstöket, —
Benzin, koromszag mellemen.